

1985./3. - Már a Tiszai pályaudvaron feltűnik: a megszokottnál több farmeros, csöves szerelésben jövőmenő fiatallal találkozom. Persze, ők nem a város másik nagy eseményére, a Rövidfilmfesztiválra kíváncsiak.

Másfél év után újra koncertezik az EDDA. A sétáló utcává vált Széchenyi úton öles plakátok hirdetik: EDDA koncert, EDDA koncert. A centrumban transzparenszek: Az EDDA első koncertje (és az utóirat:) PS. Szólj, akinek tudsz, és gyertek! Megyünk.

Ráhangelődés

Ha nem tudnánk, se téveszthetnénk el, hogy melyik autóbuszra kell szállnunk: jellegzetes koncertközönség várakozik, jó hangulatú lányok és fiúk. A csuklós autóbusz a város szélén csaknem kiürül, megérkeztünk a Gárdonyi Géza Művelődési házhoz. A látvány a néhány évvel ezelőtti nagy rockkoncertek hangulatát idézi: barátra, társra váró, ácsorgó-ücsörgő gyerekek. Előkerültek a relikviák, az EDDA jelvények, az „EDDA Művek” feliratos pulóver és természetesen az emlékek. Érezhetően mindenki nagy várakozással tekint a kezdés és az újrakezdés elé.

Átjutunk a kétszeres ellenőrző kordonon. Miskolcon ezt mindig nagy gonddal és szigorral, sokszoros túlbiztosítással csinálják. Feltűnően sok önkéntes és hivatásos rendőr „őrzi a ...” gyerekeket. A rajongók szeretete néha túlcsordul, és előnti a színpadot... A ház kertjében vagy kétezer-ötszáz ember gyűlt össze. A szabadtéri színpad jó nagy, hátul kivilágítható „re-vü-lépcső”, a díszlet csak egy felirat: EDDA Magyarország-Hungary.

A közönség egyre türelmetlenebb, megszólalnak a szavalókórusok: Gyertek ki! Lassan elmúlik nyolc óra, besötétedik. A hangfalakból egyre erősödve dübörög Ravel Bolerója. Végre elkezd a géphang a visszaszámlálást: 10, 9, 8, 7 ... 3, 2, 1, 0. És megindul az élet a színpadon: az új EDDA az új arcokkal. Pataky Attila pirosban, a többiek is feltűnő színekben. Az EDDA, Művek nélkül. Az egykori név második része már nem illik ehhez az arculathoz. Két új gitáros és két új billentyűs: a szólógitáros már ismert a Rockwell-ből, a másik három fiú még „névtelen”. A dobos pedig az EDDA „középnemzedékéhez” tartozó Fortuna László.

Egy kis nosztalgiával kezdenek, a biztos régi nagy sikerek nyitják az „első” miskolci EDDA-bulit: Minden sarkon álltam már... Egek felé kiáltottam ... A hűtlen. A siker óriási: úgy látszik a múltat nem tépheti ki senki a rajongók szívéből.

Szereptévesztés

Egy fiú felkapaszkodik a színpadra. Tarzant megszégyenítő gyorsasággal a színpadon terem egy önkéntes rendőr, és helyére kényszeríti a játékszabályokról megfélemezett fiatalt. Aztán rágyújt, és alkalmi frontemberként sétálni kezd a kontroll-ládák között, míg az egyik technikusnak sikerül főhősünket lecsalogatnia.

Következnek az új nóták. Enyém is volt: emlék a 80-as évekből, a régi EDDÁ-ról, az egykori társakról. Sőt, tovább vissza az időben: rekviem Halász József emlékére. Előkerül az EDDA-könyv, meg egy óriási gyertya. Ennél a dalnál csak ez világít (Emlékezni). A színpad felső szintjén megjelenik egy viharkabátos, kalapos alak. Mozgásáról ítélve nő. A földre kerül, haláltusáját vívja. Furcsa keveredése a szomorúságnak és az erotikának.

Látványos erotika

A váltás vidámabb: a Gyönyörű lányok következnek. Közülük egy meg is jelenik a színen. Punkosra vett „kosztümben” lejt, ahogy lejt, ránk erőszakolja táncát. Nem semmi! — szoktuk volt mondani pár évvel ezelőtt az ilyen jelenségre. Még személyesebb téma következik, az Érzés: „nem fogod elhinni, úgy mondtam mindig, ahogy éreztem, lehet, hogy a jóslatod be fog válni, egyedül kell az utamat végigjárni...”

De rögtön jön a cáfolat, a Barát.

Hűség, szolidaritás

Mondhatni régi barátok: a színpadon Frenreisz Károly és Tátrai Tibor. Beugrik egy emlék: Kisstadion 1981. IX. 12. Új Skorpió és EDDA Művek. Frenreisz láthatóan nagy odaadással és együttérzéssel játszik: ő is újrakezdés előtt áll.

Kiszolgáltatottság

Emberméretű céltábla kerül a színpad közepére. Asszociálunk a régi EDDA katonás nótáira: cél a tábla alsó széle közepe. A fejpép fénye vakítóan verődik vissza a fehér tábláról. Attila a céltábla előtt énekel — „Körbevesznek jóbarátok, körbevesznek jóbarátok és rosszak ...” — majd megfordul, és a közönségnek háttal letérdel. Védtelen. Vissza-visszatérő motívum ez a rockzenében: lásd Eurokontroll-koncert—Ikarusz Műv. Ház, HBB Még élünk ... koncert Hajógyári sziget.

Aztán Pataky Attila megjósolja, hogy Elhagyom a várost, de 'nem felejt el, hogy mennyit járt itt'. Következik a Barbárok, és tényleg.

A pozitív indulatok átfordulása agresszióba

Néhány magáról megfélelkezett gőzös fiú egymásnak esik a tömegben. Pataky leállítja a számot, rendet csinál: „Ne a sötétben, ahol nem látnak, gyere ki a világosba, ketten szemtől szembe leszünk. Tátrai Tibi is felvállal még kettőt!” A kedélyek lassan megnyugodnak, folytatódhat a koncert. Ezt követően Ünnepre hívnak bennünket. A meghívást Pataky Attila és a korábban megismert táncosnő tolmácsolja. A hölgy időközben színesebb és csábosabb lett. A nóta szól, a tánc ugyanolyan vad, mint az imént, a siker nem marad el. Az EDDA újra megvette a közönséget, ők pedig a zenekart: ismételni kell a számot. „Csodálatos ez az ünnep itthon Miskolcon”, halljuk a vallomást.

A gyanakvás felüti fejét

Hogy az ünnep tökéletes legyen, ismét régi számok: Ó, azok az éjszakák, Kölyköd voltam. Egyszer csak „féloldalas” lesz a koncert, a jobboldali hangfalakból eltűnt a dal. A gyerekek kisegítik a zenekart: alkalmi kórus pótolja a technikát. Vajon mi történhetett? Lehet, hogy a jóakarók tartottak be? Néhány perc múlva a technikusok úrrá lesznek a helyzeten, ismét rendbe jön a hangzás.

Hálaadás

Pataky, mint mindig, most is udvarias: köszönetet mond mindenkinek. Legelőször egy fiatal srácnak, akit a rendezők nagy megdöbbenésére a közönség közül ráncigálnak föl. O egyike azoknak, akik végig kitartottak mellette. Köszönet illeti a mindenkori miskolci szervezőt Felvinczy Attilát és a technikusgárdát. Végül, de nem utolsó sorban a Magyar Médiaát, amely az új EDDA koncertsorozatát szervezi.

A közönség apraja-nagyja (tizenéves és harmincas) jól érezte magát, és láthatta: az EDDA él. Az együttes óriási munkabírási vezetője a zenekari tagok elhúzódó betegségei és az első tagcserék után kiáltotta világgá ezt először. Hejőcsabától a Selyemrétig azon morfondírozunk társaimmal, vajon jó-e az új EDDA? Még nem tudjuk eldönteni. A zenekar hangzása teltebb lett, az új nóták is dallamosak. Az image változott, az együttes lépést tart a divattal. Majd meglátjuk, mennyire ... Mindenesetre a koncert jó volt, de emlékezünk az egykori EDDA-bulikra is.

Epilógus

Nézem az EDDA-könyv hátlapját, rajta a régi EDDA fotója. Balról jobbra a tagok sorrendje: Pataky Attila, Fortuna László — ők ketten most az új EDDA —, Slamovits István, Zselenc László, Barta Alfonz — ők háromfelé kerültek. A kép háttérében a Hejőcsabai Cementgyár, nem messze a koncert színhelyétől. A képről sugárzik az elszántság, a bőrruhás keménység. A sarokban odabiggyesztve: Viszlát... Azután jött a Búcsúkoncert, a válás, majd a tévé ominózus filmje a Kölyköd voltam. És most itt volt a viszontlátás. **Zétényi Zoltán**